

Podlistak gimnazijske literarne skupine

Gim-lit

Broj 1

Riječ urednice

Od početka ove školske godine, svaki ponedjeljak u 19 sati u učionici hrvatskog jezika u požeškoj Gimnaziji, održavaju se sastanci literarne grupe učenika gimnazije naziva GIM-LIT.

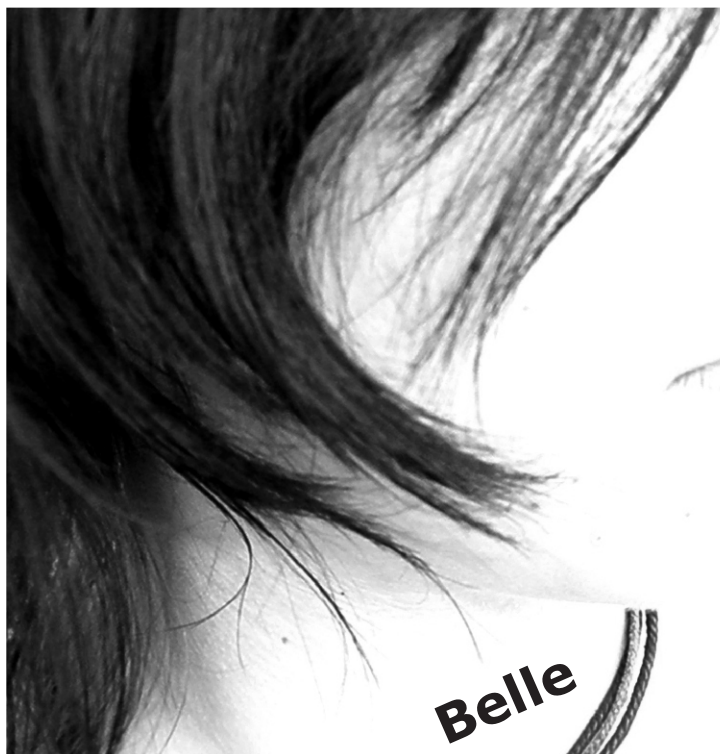
Sve je počelo kada je profesorica Kristina Lešić, naša mentorica, obavijestila učenike kojima predaje o literarnoj grupi. Obaviješteni su bili i ostali razredi, ali odazvalo se samo devet učenika i to velika većina onih kojima profesorica predaje. Tako malobrojni, pisali smo pjesme kada bismo se okupili, skupljali svoje stare uratke, kritizirali poeziju i književnost, pravili plakat „Gimnazijalci preporučuju“ gdje smo isticali pjesnike i književnike čije je ostvaraje vrijedno pročitati, pripremali se za intervju s požeškom pjesnikinjom Lanom Derkač...

Svojim radom zaslužili smo mjesto u gimnazijskom časopisu koji upravo čitate i od početne ideje da ćemo ostvaraje uobličiti u omanji feljton, raširili smo se kao da je cijeli časopis organiziran samo za nas. Uza sve ostvareno imamo mnogo želja koje bismo htjeli ostvariti, ali javljaju se poteškoće jer brojimo malo članova pa ne uspijevamo sve realizirati.

Ovom prilikom pozivam sve gimnazijalce koji imaju bilo kakav afinitet prema poeziji i književnosti, bilo da pišu poeziju ili prozu ili ih jednostavno zanima umjetnost pisane riječi, neka nam se pridruže (vrijeme i mjesto navedeni su u prvoj rečenici). Bilo bi žalosno dopustiti da potencijal koji nosite u sebi propadne samo zato što vam naša mentorica ne predaje, što ne poznajete nikoga tko ide na literarnu ili što smatrate da vaši ostvaraji nisu dobri (to nikad nemojte misliti jer svaka napisana pjesma ili prozni tekst imaju svoju vrijednost).

I jedna mala napomena, ne prima literarna grupa samo mlade pjesnike i prozaiste, nego i kritičare i poznavatelje poezije i književnosti, fotografe i crtače, jednostavno, sve zainteresirane. Za ono što volite uvijek se može naći vremena.

Andrea Amidžić

TOPLINA

Potrebna mi je nečija toplina
 nema veze kakve boje da je_
 Potreban mi je nečiji dah
 ma kakvog god okusa bio_
 Jedan čvrsti san
 možda probdiven cijelu noć_
 Potreban mi je jedan tren s tobom
 možda i ako ti nećeš biti tamo_
 Potrebna mi je jedna noć
 nema veze ako će sunce sjati_
 Nema veze
 otvoriti ću oči
 tiho ustati
 _iza ugla neprimjetno nestati

SVJETLOST

Igra svjetlosti u mojim očima razbija monotone sjene sobe
 Čudni zvukovi dopiru kroz zidove moga carstva
 Melankolija se razvlači u tetraedarske nijanse
 Ponos dobiva oblik žuto zelene boje

Da, čudo je u mojoj sobi...
 Eno, sjedi u kutu i trlja ručicama;
 ma zlato moje malo

Lagani titraji prašine kompliciraju moj pogled na svijet
 Tišina vragova sve je jača
 Roje se i množe u vrtlogu dlaka ispod stola
 Večeras ćemo zapaliti lulu mira od skandinavske koze
 Laganim korakom osjećaj slobode napokon se vraća...

NOSTALGIJA VREMENA

Šuljajući se među redovima
 Sasvim neprimjetno pokušavam ostati čovjek
 Ljudi razvlače svoje vlastite fikcije u memoare
 Nasumično odabiru osobe i provode vlastite strahove
 Samo kako bi uduplali vlastite projekcije

Gorak okus u ustima postao je nostalgija našega vremena
 Možda je Kant imao pravo idejom slobodna čovjeka...

Daj više da te nađem

Pustim glasnu muziku i počnem vrištati :

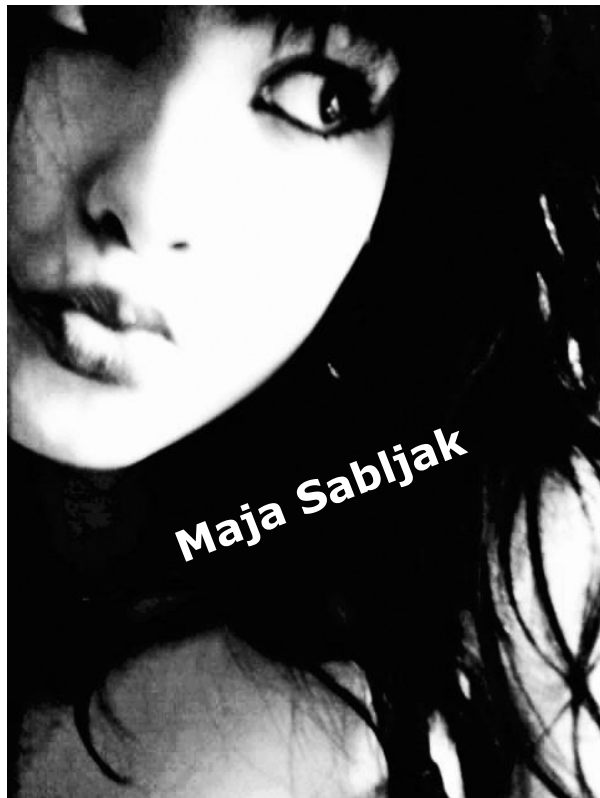
Budi pored mene

„Tvrde da postoji jedan svijet.

**Ja tvrdim da postoje dva.
 Jedan je moj, a drugi
 dijelite kako hoćete.“**

Jim Morrison

VOLIO BIH DODIR TVOJE PATNJE

Volio bih dodir tvoje Patnje.
 Postao sam dio kiše koja ti pada
 Na zjenice, usne, kožu.
 Mogu okusiti mekoću tvoje kose
 Koja u krvavim slapovima
 Topi mladost Vječnosti.
 Tvoje ruke grle moje srce
 Toliko da me guše,
 I otisci tvojih koraka
 Ostaju na okriljima mojih misli.
 Tvoja šutnja kameni moje poglede
 I ubija svijetlost koja pleše
 Po paučini golih poljubaca.
 Ti si tako mrtva.
 Ali, ja te želim živu, i punu plavetnila tvojih vena.
 Želim ti reći.
 Osjećam prazninu tvojih pokreta
 I jasnoću nemira kojim si probudila moje snove.
 Volio bih dodir tvoje Patnje.

ZBOG TEBE

Zbog tebe, utopila sam svoje nade.
 Poljubila bih tvoje riječi, ali ne čujem ih,
 Jer ne osjećaš me ovdje,
 Na ovom tužnom nebu gdje zaspale misli klize.
 Zavoli moje pokušaje, shvati da ništa više nemam.
 Moja radost me plaši, jer stjerao si u kut
 Moje osmjehe, koji sada umiru gušeći se suzama.
 Zar nikada nisi disao bez riječi
 I ljubio ispucale usne Sreće?
 Pogledao si moje čežnje,
 Zatečen obrisima koji dotiču
 Sav ovaj nemir
 Našeg nepostojećeg daha
 Promrznulog u tvom osvrtu,
 U tvom bijegu od mojih iluzija.
 Da, ova iluzija je ovdje,
 Stvarna, ponovno rođena,
 Jer bježiš, ne osvrćući se.
 I sama sam,
 Srušenih sjena koje su me okruživale
 Podsjećajući me na tebe
 Svojim hladnim šaputanjima.
 I kroz te plačne obrise
 Sada tonem, dozivam tvoje oči,
 Da me čuju, podignu me iznad ruku očaja,
 Ali i dalje bježiš,
 Nestaješ iza obzora svojih sebičnih strahova.
 A ja sam potonula u slanost ove boli koja peče.
 Osjećaš li slobodu?

„Što je ljubav?
Potreba da se izađe iz sebe.
Čovjek je životinja koja obožava.
Obožavati znači žrtvovati se i prostituirati.
I tako, ljubav je prostitucija.”
By: c.b.

SAMOĆA

Željna tvoje samoće tražim lažne sjene
 Zatrovane onim dodirom
 Koji je prekinuo naš dah.
 Slamaš se u meni, plačem kroz tvoj glas
 Isprekidan, zatečen.
 Više nismo živi, kao nekad,
 Jer Agonija pušta svoje cvjetove
 I već si omamljen, zarobljen u njenim
 pogledima,
 A ja bježim od ove iluzije srama
 Gdje te volim i tražim tvoje ruke
 Crvene od ljubavi za Nju.
 Nju, tako stranu, nepoznatu,
 I ponovno rascvjetanu u tvojim poljupcima.
 Moja tuga odzvanja, ubijena tvojim
 osmjehom,
 Raskrvavljena u svojoj boli jer te još traži.
 Vraćaš se, i ne želim te maknuti
 Iz ove propasti,
 Jer nestat' će sva ona sjećanja
 Na stvarnost i razne oblike žaljenja
 Prema onome što sačinjava moju bolest
 Prepunu tebe i samo tebe,
 I svega onoga neutješnoga
 U čemu tonemo razdvojeni u zagrljaju
 Šutnje.
 Prešutjeli smo sami sebe
 I sada,
 Ti se hvataš za Njene dodire i poglede
 A ja umirem u tvome posljednjem dahu,
 I još sam uvijek željna tvoje samoće.
 I tebe.

By: who killed Black Betty?

ZASPAO SAM U SNOVIMA TVOG KAJANJA

Zaspao sam u snovima tvog
 kajanja.
 Tražila si višak moje predanosti
 tebi,
 Ali izdao sam osmjehe i zakopao
 dodire tvoje Sreće.
 Reci mi da umrem, uguši moju
 bolest
 Koja navodi riječi da utonu u
 shrvanost.
 Uništio sam procvale vrtove
 oslikane na tvojim pokretima.
 Može li Krivnja biti tako
 prijetvorna?
 Ukrala si svaku moju želju da
 izbavim svoju bol
 Iz ovog prašnjavog mjesta
 prekinute slobode.
 Ljubav je samoubojstvo.
 Prekriven sam njezinim krvavim
 tragovima koji peku
 I tišina je prekinuta jer predmeti
 vrište
 I tjeraju me na bijeg u smirenost
 tvog postojanja.
 Krvarim svoje pokušaje za
 odvojenošću od ove žalosti
 Koja moči moje lice i želi te u sebi.
 Plačem, jer ti si moje disanje,
 I sa svakim udisajem si sve dalje.
 Nestala si.

VOLGA

More užurbanih kapljica plavog indiga
Struji pomiješano jutarnjom impresijom
Do u beskraj, kroz snježne zemlje pokraj Kijeva.
Možda prostruje do srca na Nevi izgubljenog
Što diše otkucanjima svježine sjaja zlatne zore
Sankt Peterburga...

Brod na Baltiku sjeverni vjetar doziva,
Od novgorodskih zidina odbačen,
Od neba poslan kao prijatelj šuma Arhangel`ska
I radostan ruši pahulje s borova,
U sjeni Bijelog mora do broda ipak odaslan.

Ruža, crvena i mirisna, sanjari o Mjesecu
Pokraj zdenca... u dvorištu Vladimira grada...
Urešena rosom kasne jeseni,
Pokrivena injem prvog snijega...

Milijuni blještavila noćnog krajolika
Spavaju budni na modroj mjeseci,ni,
Promatraju Moskvu i smiješe se...

Dan i noć, put i putnik, cvijeće i ljubav...
Sve ih nosi Volga u nježnom srcu meke svile...

I teče voda, plava i živa, podno mosta Volgograda...

SAN

Posljednje svijetlo dana na zapadu gasi se,
Vrijeme ide, a duh tvoj nek` u noći poćine.
Tad sklopi snene oći te
Gdje sjajem mističnim dalekog jezera igraju se
Kao da traće ljubav, slatkim mirom upućene,
Put od snova do sreće zlatne, vjećite,
Ceste uske trnjem oštrim zasute.

Planina daleka, istoćna, s morem tajnu svoju krije:
U šumi prostranoj biće neko odavna hodi,
Po danu svjetlost sije, a po noći vraća se vodi.
Vilinska sirena to je, ljubav čistu što vjećito snije.

Sutra opet Sunce toplo nad nas uzdići će se,
U zori ranoj što boje krasne nebom prosipa.
Jutro okupano bit će, rosom čistom od srebrnih niti
Što, svugdje prisutna, kristale od vode zemlji sipa
Dok kiša s neba faunu i floru od smrti kobne štiti.
Tako, i s još mnogo toga, života rodit će se dan,
Vjerni prijatelj rijeke želja što nevidljivu nosi je san.

Ma koliko mućile te sjene životnih boli,
Sjeti se ljubavi, anđela što silnu ima moć.
Ne stavljać si na rane prstohvate soli,
Već vjeruj i san do jave u srcu brzo će doć`.

Pjesma je spoznaja svijeta na neki drukćiji, nekima neshvatljiv način, pun osjećaja neke osobe, pretoćenih u niz slika, metaforićki oslikanih kistom iz bogate riznice zlatom okupanog dvora svakog jezika ujedinenih u univerzalni jezik duće.
Ne pišem konstantno, već ponekad, a najviše u posljednje vrijeme nakon susreta s glazbenim stvaralaštvom svjetski poznate Enye. Njezin glas, stopljen s lirskim pjesmama Rome Ryan, uz pozadinu mistićne atmosfere, gotovo savršeno opisuje bit umjetnosti u današnjem vremenu. Upravo me ta glazba povezala s pjesništvo, ti opisi prirode, molitve, keltske kulture i uopće takav izrićaj, poseban, bajkovit, idilićan, mistićan, neobićan...

Tijekom pisanja vodi me glazba, a teme su lirske s topografskim motivima, opisima prirode i europskih voda i zemalja. Ljubitelj sam klasićnog poimanja pjesme, one u stihovima i rimi, poput Šenoinih pjesama te idilićnog pristupa.
Mnogi ne shvaćaju umjetnost. Bila ona klasićna ili moderna, uvijek ima svog vlasnika. Ona je mnogo više od rijeći, slike ili zvuka, a to proizlazi od samog srca, od samog smisla postojanja koje se objaćnjava umjetnošću.

ORION I VELA U PROSTRANSTVU DALEKU...

Oči umorne, k`o kristal sjajne, zelene
Polako, nečujno, u noći, sklapaju se
Sluteći tijekom sna miris plave zore
Što nad horizontom obavija more,
Bistro, jutarnje, od Sunca cakli se.

Gledajuć` stvorove po zraku nebeske,
Krilima što vjetar blagi jačaju,
Sanjam mlade lopoče jezerske
I trstike pred olujom što savijaju se
Gdje snom rajskim njih se sjećaju.

Od planeta ovog napaćenog udaljimo se,
Načas promatrajmo sazviježđa nedokučiva:
Zvijezda u igri s bojama traka svilena
Veličanstvo svemira u plesu tom prikriva.
Gdje je put do vječne sreće te?

Igra vječita tijekom svoj ne briše,
Plejade u svjetlosti istinskoj
Isprepliću se nijemo, beskrajno
Dok stvarnost naša povijest ružnu piše,
A u daljini lišće, nevino, jesensko se njiše.

Od doba postanka svjetlosnog
Još uvijek , u srcu beskraj,
Jedna livada boje rubina crvena
U sjeni zvijezda igra se nad bjelinom sjaja mjesečevog.
Ništa drugo nije to doli trag puta Velina.

Neba plaventnilo, jeseni sivilo
Kraj Puta šuma sjenovitih, kao paperje,
I nakon stoljeća sedam nije probudilo
Dalekog Oriona blještavilo što kao kristal je
U dubini svemira spavao, za nas nije saznao.

Jezero neprolazno je to, umu snovito
Što kao prašina zlatna po nebesima šara
I u snove ulazi kao stvorenje neko krilato
Što ne mari za novac, pohlepu niti moć cara...
Ljubav je to zajedništva u neshvatljivosti skrovita,
U dušama i srcima želja neka duboka, sakrita
Što obznaniti će se u očima čovjeka plemenita.

CRYIN' QUEEN

I lived in your prison of love
 where you'd drop dry flowers from above
 you fed me with your fears
 to keep you on life
 drank my deperate dust tears
 Immortal.
 You were once.

To be your Cryin' Queen was not my request
 Trapped. Black and White never seen
 your heart took back my lack of respect.

"I Love You" is just a random sound
 one day it was bound to hit the ground
 Lust-just a state of extasy.

So Love me. Curse me. Hate me.
 Tonight.

ROCK A BYE BABY, SWEET LADY ME

Fighting back nostalgic tears
 as I drove myself back to You
 I inhaled your rediscovered innocence once again
 and it slowed my spinning world for a second or two.

And the priorities of Love fade away
 a feeling that was once invincibly strong
 replaced by the commitments You made
 for is it such a Sin to cherish every moment of wrong?

I'd count each Life with a passion that could kill
 and as I went forward Time somehow stood still
 Rock a bye Baby, Sweet Lady me
 mesmerized by a numbing sound Symphony.

Luxury in the poison of giving confidence
 watching while worrysum fears rape Your sense
 my eyes never saw what could not be touched
 my questions had Naked answers where I cried.

My Life is a painted picture
 and every eye sees only through
 like an ancient Mona Lisa
 there is one thing no one will ever know.

So Rock a bye Baby,
 Sweet Lady Me,
 I'm just a soul he'll never get to see.

**„ Her voice cut like a razor,
 a rose petal with summery eyes...
 princess but no virgin,
 a butterfly burn' t by flame,
 she fluttered with her life,
 she stood outside till the wintwr came.“**

Little face- The Cult

ALTERNATIVE ENDING

**I watched the mirrors shatter
but from your look so hollow it didn't matter
and dirt across my open eyes vanishes upon me
leaving me numb to the throbing breaking.**

**And I could give us two an Alternative ending
reopening what once left me scared
All your whispers now are wind echoes pretending
and what I see is a shadow without it's owner left bare.**

**For hours dead grounds danced
for thy Music is a wirl of statued waves
the mourning of your Fatal Kiss has no rest
a necter I bled through Angels graves.**

**A poison your sent left was dressed in a lie
sorrow was so good to feel when anger was my minor setback
among a slept jade night you could have still seen me cry
your mask was more radiant than my diamond jewel.**

**And I could give us two an Alternative Ending
but your Love is a Lie
you're still pretending.**

KAŽU DA ĆU SHVATITI

nikada nisam bila kao drugi
 niti ću ikada biti
 možda imam hlače kao neka djevojka
 ili šiške kao neka glumica
 možda se uklapam u sredinu
 možda djelujem sretno
 možda mi netko zavidi
 sve je to možda
 istina je drugačija
 istina me ne ljubi
 kada odrastem shvatit ću
 zašto je tako moralo biti
 kada odrastem...
 kad budem roditelj shvatit ću
 zašto drugi mogu a ja ne
 zašto drugi smiju a ja ne
 shvatit ću
 nikada nisam bila kao drugi
 niti ću ikada biti
 nikada nisam shvatila
 niti ću shvatiti

ŠOKADIJA JE NAŠA DIKA

Šokačko srce, što u grudima ponosno kuca,
 ne dopušta da se vatra bogate prošlosti
 preko noći ugasi zbog vala sadašnjosti.

Zato i danas na šesirima stasitih momaka
 boje hrvatske trobojnice se ističu.
 Rajtozne su zataknute u visoke sare,
 a prarporci daju ritam samici.

Taj instrument prate i divni glasovi snaša
 na čijim svilenkama s resama
 redovi bakinih dukata stoje.
 Ispod poculice na glavama djevojaka
 čičkovim uljem oblikovan perčin isfiriva.

Stari dido svoju vjernu družicu kraj sebe,
 na kočiji urešenoj šarenim ćilimima, vozi.
 Na feder-sicu dvoje unučića veselo skakuću.
 Kočiju vuku dva upregnuta konja.
 Jedan bijel k'o prvi snijeg,
 a drugi crn k'o ugljen iz dubokog rudnika.
 Obojica skladno ržu, strižu, galopiraju i kaskaju.

Dok u škrinji stara oprava počiva,
 u staji se čuju lipicanci i vranc, i
 a u blatnom dvorištu gaze mali Šokci,
 Šokadija će uvijek biti naša dika,
 a njena tradicija izumrijeti neće.

**Jesam kakva jesam
 Kakva biti želim
 Pa što vam to smeta
 I što biste htjeli**
 (Jacques Prevert, Jesam kakva jesam)

RAVNICA!

Prostrana, nepregledna.
Plodna žitna polja spajaju se s nebom.
Proteže se dokle pogled oka seže.
Leži na ruci svijeta,
miruje kao more za vrijeme bonace.

ŠUMA!

Hrastova, žirova.
Krošnje pružile ruke
da zasjene mladice.
Ponosni divovi,
tiho se njišu
uz uspavanku lakog povjetarca.
Po zemlji posutoj plodovima
svinje ruju tražeći hranu.

ĐERAM!

Stari, stoljetni.
Svoju priču zbori.
Koliko je snaša iz njega
amperom vodu izvadilo
da skute svoje operu?
To samo on pamti.

KOLO!

Veselo, razigrano.
Vrti se, okreće
Uz ritam tamburaša.
Noge poskakuju, glasovi titraju,
pjeva se, pleše- diči se Slavonija!

INTERVJU S LANOM DERKAČ

Najpoznatija požeška suvremena pjesnikinja

PIŠE: Ivona Mihaljević
i
Andrea Amidžić

Lana Derkač rođena je 22. lipnja 1969. godine u Požegi. Diplomirala je na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Piše poeziju, prozu, drame i eseje.

Uvrštavana je u antologije, panorame i zbornike u zemlji i inozemstvu. Bila je sudionik više međunarodnih pjesničkih festivala i književnih događanja kao što su Međunarodni pjesnički festival (Hrvatska), Struške večeri poezije (Makedonija), Curtea de Arges Poetry Nights (Rumunjska), Kuala Lumpur World Poetry Reading (Malezija), Kritya (Indija), ...

Tekstovi du joj prevedeni na engleski, njemački, francuski, španjolski, talijanski, češki, makedonski, poljski, rumunjski, mađarski, malajalamski, oriški, malajski i arapski jezik.

Objavljene su joj sljedeće knjige: *Usputna raspela* (1995., poezija), *Utočište lučonoša* (1996., poezija), *Eva iz poštanskog sandučića* (1997., poezija), *Škrabica za sjene* (1999., poezija), *Rezignacija* (2000., drame), *Osjećam melankoliju* (zajedno s R. Jarakom i T. Ribićem; 2002., poezija), *Osluškiivanje anđela* (2003., kratke priče), *Šuma nam šalje stablo e-mailom* (2004., poezija), *Striptiz šutnje* (2006., poezija), *Tko je postrojio nebudere* (2007., poezija), *Murmullo sobre el asfalto* (zajedno s Davorom Šalom; 2008., poezija).

Urednica je knjiga: *Kairos u Zagrebu* (izbor poezije s međunarodnog pjesničkog festivala; zajedno s Davorom Šalom; 2006.); *Third World, Post-Socialist Poetry* (izbor iz poezije postsocijalističkih zemalja; zajedno s indijskim književnikom Thachomom Poyilom Rajeevanom; 2007.).

GIM-LIT: Koliko dugo pišete pjesme?

Jako je teško reći koliko dugo pišem poeziju iz tog razloga što sam pisala s prekidima. Moji roditelji su prepoznali moj prvi stih u nekakvoj predškolskoj dobi kad nisam znala pravilno pisati sva slova pa sam neka pisala iskrivljeno. Kasnije sam imala faze kad mi je književnost bila čak dosadna i faze kad sam je jako voljela. U srednjoj školi shvatila sam da se njom želim baviti.

GIM-LIT: Što Vas je ponukalo na pisanje?

Smatram da je pisanje svih književnih rodova osim možda književne kritike koju ne pišem svojevrsna terapija. Pisanje poezije je terapija koja osnažuje da ustrajemo nositi sve male individualne ili velike i globalne slike ovog svijeta, pretvarajući ih u rojeve šašavih i namnoženih metafora, usporedbi, onomatopeja, personifikacija i inih stilskih figura. S tekstom se pjesnik osjeća ne gubitnički i dobro pa emocionalnom punoćom i kratkotrajnom duševnom sitošću jača imunitet. Točno u trenutku kad se konvencionalna i dogovorena slova sasvim nekonvencionalno raspu po čistini papira pero i papir se odjednom neobjašnjivo i alke-mijskim putem počnu upisivati u sastojke onih nematerijalnih tableta na nevidljivim stranicama medicine. Odjednom zadobiju ljekovita svojstva.

GIM-LIT: Možete li iz svega što Vas inspirira napisati pjesmu?

Detalje često pretvorim u pjesmu. U pjesmi je dovoljno osloniti se na nekakve isječke. Pjesma nije toliko kompleksno djelo poput ostalih književnih vrsta.

GIM-LIT: Koji su Vaši uzori?

Uzori su mi se tijekom života mijenjali. U srednjoj školi fascinirao me Beckett s dramom *U očekivanju Godota* i jako drag bio mi je Kafka.

Što se tiče poezije voljela sam Nerudu i Cesarića, a danas mi je u poeziji uzor Delimir Rešicki, pjesnik koji je još uvijek u mlađoj ili možda srednjoj generaciji. Od naših književnika koji nisu bili u lektiri kad sam ja išla u školu, a danas su nažalost mrtvi izuzetno mi je drag Slavko Mihalčić.

GIM-LIT: I Vaš suprug je u umjetničkim vodama. Čime se točno on bavi?

Moj suprug se bavi poezijom i književnom kritikom. Prije nekoliko dana vratila sam se iz Meksika gdje je suprugu i meni izašla zajednička zbirka pjesama pod nazivom *Murmullo sobre el asfalto*. Ta zbirka je izbor iz naše poezije.

GIM-LIT: Što očekujete od čitatelja Vaših pjesama?

Teško je bilo što očekivati. Čitatelji često traže komercijanu literaturu koja se lako čita i koja je lako probavljiva, koja u sebi sadržava opise nekakvih skandala i često traže literaturu koja nije zahtjevnija. Ja ne pišem takvu vrstu književnosti,

zapravo čini mi se da sam prilično komplicirana i da svaki moj rad zahtijeva udubljavaње. Zato mislim da nikada neću imati masovno čitateljstvo. Voljela bih da čitatelji ne čitaju moja djela površno.

GIM-LIT: Smatrate li da su pje-sme prije stotinjak godina i više bile kvalitetnije nego danas?

Ne. Mislim da svako vrijeme nosi izuzetno kvalitetnu književnost i lošu književnost. Samo smatram da je način pisanja drugačiji.

GIM-LIT: Kojim riječima možete opisati današnje društvo?

Čini mi se da je ovo društvo previše konzumersko i da previše cijeni novac.

GIM-LIT: Koje biste vrijeme odabrali za svoj život kad biste mogli birati?

Iz svakog vremena odabrala bih po nešto. Čini mi se da su možda moji roditelji imali relativno solidnu mladost. Nisu bili prebogat, ali su imali vrijednosti koje danas ljudi sve manje imaju.

GIM-LIT: Članica ste ocjenjivačkog odbora Lidrana. Recite nam kakve pjesme moraju biti da bi privukle Vašu pažnju?

Pjesme moraju izazvati jak emocionalni dojam. Nije mi bitno čime će taj dojam biti izazvan. Najbolje je da učenički rad sadrži što više toga. Bitno je da nosi nešto što nitko drugi nije rekao na taj način i nešto neponovljivo.

GIM-LIT: Uočile smo da u vašim pjesmama ostvarujete stanovit bijeg od stvarnosti. Zadržavate li se samo na pjesmama ili to proširujete i na druge umjetnosti?

Dosta zavisi i koje ste zbirke čitali. Čini mi se da u prvim knjigama pjesme imaju više intimističke klime, a u novijim zbirkama mi se čini da pokušavam spojiti svoj unutrašnji svijet s vanjskim svijetom, a kad kažem s vanjskim svijetom mislim na niz stvari koje se oko nas događaju i često nam dolaze kao male bombice s vijestima onako kao na traci. Tako da često imam u novijim radovima genetičko modificiranje, tsunami i niz stvari koje

potresaju bilo koji dio svijeta i naše civilizacije.

GIM-LIT: Budući da smo uočile da Vam je poezija teško shvatljiva za običnog čitatelja, zanima nas pitate li se hoće li zato odbijati čitatelje ili ih još više privlačiti da bi je razumjeli ?

Čitatelj treba biti upoznat sa suvremenom poezijom prije nego što čita moje pjesme. Mislim da u školi ima premalo suvremenih pjesnika. Ne mislim da se to puno promijenilo u odnosu na ono vrijeme kad sam ja išla u školu. Mi smo imali pjesnike koji su pisali barem pedeset godina ranije. Činjenica je da su mi u toj dobi ti pjesnici bili uzor. Ako napišete djelo u stilu u kojem pišu pjesnici koje imate u lektiri na nastavi književnosti, smatram da će taj vaš rad teško postići uspjeh i da će teško biti objavljen u novinskom prostoru za mlađe autore jer neće biti dovoljno moderan i neće dovoljno odražavati društvo u kojem živite. Predložila bih svima koji se žele time baviti da sami čitaju suvremene pjesnike koji se mogu naći na knjižničkim policama.

GIM-LIT: Na koji način pišete pjesme ?

Kako kad. Često mi padne na pamet nekakav stih pa ga zapišem na papirić. Drugi put mi se stalno nekakva riječ mota po glavi za koju još nisam sigurna koje će značenje dobiti u konačnici. Tako se složi puno riječi, puno stihova na papiriću. Često kad pišem pjesmu pogledam taj papirić i te detalje posložim u cjelinu. Te papiriće zovem «moji šalabahteri».

GIM-LIT: Uočile smo u nekoliko Vaših pjesama da upotrebljavate psovke. Znači li to da se niste mogli oduprijeti snažnom utjecaju moderne poezije u kojoj je upotreba psovki normalna pojava ?

Tu i tamo nešto blaže psovke imam jer mi se čini da i to odražava vrijeme, društvo u kojem se krećem i našu stvarnost.

GIM-LIT: Jesu li psovke iz pjesama Čamac i Amerika bile nužne za razumijevanje tih pjesme ?

Što se tiče pjesme Čamac mislim da sam citirala ono što sam zaista čula. To je bila opuštena situacija na moru gdje smo neformalno razgovarali i pjesma je odraz toga dana.

GIM-LIT: Uočile smo da u mnogim pjesmama vaše zbirke Škrabica za sjene upotrebljavate lik patuljka. Možete li nam reći ima li patuljak kakvo posebno značenje, imali li kakvu simboliku ?

Zapravo nema neko posebno značenje. U toj zbirci sam se prilično okrenula svijetu imaginacije. Imam u toj zbirci dosta likova koji ne postoje. Nemaju nekakvu simboliku. To je bio trenutak u kojem je takav patuljak

užasno odgovarao za pjesmu. Pjesma je odraz mog unutrašnjeg skrovitog svijeta.

GIM-LIT: Znači li to da u pojedinim Vašim pjesmama ne moramo tražiti skrivene poruke ?

Nekad pjesme imaju poruku, ali vrlo često ne.

GIM-LIT: U svoje pjesme uvodite riječi iz potrošnog jezika. Izražavate li na taj način kritiku prema današnjem društvu ili pokušaj povezivanja s istim ?

Jedno i drugo. S jedne strane se kritički osvrćem na svijet u kojem živimo, a s druge strane smatram da autor ne može ostaviti nikakav dojam na čitatelje ako nije povezan s društvom u kojem živi.

GIM-LIT: Po čemu određujete hoće li neki stih pjesme početi velikim ili malim slovom i hoće li u pjesmi biti interpunkcijskih znakova ?

To ovisi o pojedinoj zbirci. Imala sam fazu kad sam napustila interpunkcije i velika slova da bih se sad opet tome vratila. Literatura s kojom sam se susretala u vrijeme pisanja pojedine zbirke odrazila se na moj stil pisanja. Smatram da autor treba zadržati svoj stil, ali s jedne strane on uvijek poprima obilježja društva u kojem živi i stila tog vremena.

GIM-LIT: Koja Vam je najdraža zbirka i zašto ?

Svaka zbirka mi je draga na svoj način. Uvijek mi se čini da mi je najdraže ono što upravo napišem zato što sam za te najsvježije tekstove najviše emocionalno vezana.

GIM-LIT: Padaju li u zaborav Vaše prijašnje zbirke ?

Ne. Nakon nekog vremena kada mi i sada svježi tekstovi postanu stari tekstovi onda se dogodi da iz te zbirke izdvojim nekoliko pjesama koje su mi draže od ostalih pa bi tako iz skoro svake zbirke mogla izdvojiti određeni broj pjesama koje su mi draže.

GIM-LIT: Kakav je po Vašem mišljenju položaj pjesnika u

današnjem društvu ?

Pjesnici ne zauzimaju značajan položaj u društvu mada mislim da nije u svim kulturama tako. Čula sam da Česi čitaju u tramvaju što se kod nas teže događa. Mislim da je književnost ako nije komercijalna nešto sasvim rubno u društvu.

GIM-LIT: Može li se u današnje vrijeme živjeti od izdavanja pjesama i od umjetnosti općenito ?

Ni slučajno. Mislim da se i prije jako teško živjelo. Može se zaraditi jedino na nekom jako komercijalnom djelu, ali takvih je možda nekoliko u zadnjih deset godina.

GIM-LIT: I za kraj, imate li savjet za mlade pjesnike kako da se probiju u svijet pjesništva ?

Najvažnije je da puno čitate suvremene autore i upijate sve oko sebe. Nekad vam se čini da vam nešto u životu nikad neće trebati i onda za određeni broj godina shvatite da vam je baš to dobro došlo i da vas je povezalo s nekim vašim doživljajem. Dok sam išla u školu bila sam žalosna što sam morala učiti pojedine predmete koji me nisu zanimali da bih danas bila sretna jer odjednom mi sine nekakva asocijacija vezana za te predmete koji me u to vrijeme uopće nisu zanimali.

Razlog zašto smo odabrale upravo Lanu Derkač za naš intervju je taj što je ona najpoznatija požeška suvremena pjesnikinja. Sam broj od četrnaest jezika na koja su prevedena njezina djela govori o njezinoj popularnosti ne samo izvan Požege nego i izvan Hrvatske. Pripremale smo se od početka školske godine pa do kraja prvog polugodišta kada je intervju održan.

Očistile smo police Gradske knjižnice u Požegi na kojima su stajala djela Lane Derkač i ako je netko u periodu dok smo se mi spremale za intervju tražio koje djelo Lane Derkač, teško ga je mogao pronaći. Nadamo se da je naš višemesečni trud uspio, ne samo u izvođenju intervjua nego i u nadi da vas, Gimnazijalce, upoznamo s pjesnikinjom iz našeg grada.

